

מתרנגול לבנאדם

מאת הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

אחד הרעיונות הפשוטים הטמון במבצעים הקדושים: להתקדם בקצב הנכון, מבלי לפגוע בזכותו הלגיטימית של הרוצים להישאר "תרנגולים" • כאשר נוסדים עשרות שיעורי משיח וגאולה, הרי מדובר בהתקדמות בכיוון הנכון, בדרך הישרה, ובוודאי יגיעו כל ההולכים בה להיות "ישר יחזה פנימו" עם הרבי שליט"א מלך המשיח בכל הפרטים

על הריצפה במקום לשכב לישון במיטה רגילה; גם הוא לא קרא לא כתב ולא דיבר, וכל מי שפנה אליו זכה לשמוע בתגובה רק "קוקוריקו..."

ה"תרנגול הישן", שהיה שבע מכל הנסיונות הקודמים "להתערב לו בחיים" ולפגוע בזכויותיו ולמנוע ממנו להיות "תרנגול" כרצונו, ניסה בתחילה להתבצר בתוך חומת השתיקה שלו ולהתעלם מן ה"תרנגול החדש". אך לא עבר זמן רב והסקרנות גברה עליו, מידי פעם לטש את עיניו להתבונן בהנהגותיו של ה"תרנגול" הנוסף שלידו, עד שפעם אחת לא היה יכול להתגבר על עצמו ופנה אל ה"תרנגול החדש" בשאלה: "קוקוריקו, מי אתה?"

ה"תרנגול החדש" רשם לעצמו "וי" ראשון. לא הוא מנסה לדובב את בן המלך אלא הלה פונה מעצמו אליו. אך הוא המשיך במשחק, וענה מינייה וביה: "קוקוריקו, ומי אתה?"

"אני" – עונה ה"תרנגול הישן" בגאווה

לרפא את הבן, אבל שום דבר לא הועיל. כל המומחים והפסיכולוגים שהובאו מקרוב ומרחוק וניסו להסביר לבן המלך ולדבר עמו – נתקלו בקיר אטום. חוץ מ"קוקוריקו" לא היה הבן מוכן להוציא מפיו שום הגה.

כך נמשך הדבר זמן רב, עד שפעם הגיע לארמון אורח, מחנך דגול, אשר ראה בצערו של המלך, ואמר: תנו לי זמן. אני ארפא אותו בצורה מקורית. אבל, אנא, אל תפריעו לי ואל תנסו לעזור לי לפנות אליו. הניחו לו לנפשו והמתינו לתוצאות.

במקום לנהוג כמו כל המומחים הקודמים, לפנות ישירות אל הבן ולנסות לדובב אותו, נסיונות שכולם כשלו ולא נענו אלא ב"קוקוריקו", החל אותו אורח גם הוא לנהוג בדיוק כמו הבן החולה. גם הוא הפסיק, לפחות למראה עיני הבן החולה, לשבת ליד השולחן ולאכול את המאכלים והמעדנים שהוכנו בארמון, ותמורת זאת היה גם הוא מדלג ומקפץ ליד התנור, עושה עצמו כמנקר את הפירורים והגרורים; גם הוא החל לרבוץ

ה רב הקדוש ר' נחמן מהורודנקה – מתלמידי הבעל-שם-טוב. עלה לארץ-הקודש בשנת תקכ"ד, התיישב בטבריה וכעבור שנה, בתק"ה, הסתלק ונטמן בה – היה מספר את המשל הבא:

פעם אחת חלה בנו יחידו של המלך במחלת השיגעון. נכנס לו בראשו, לא פחות ולא יותר, שהוא אינו אלא תרנגול, ובהתאם לכך החל להתנהג בכל אורחות חיו: הוא הפסיק לשבת ליד השולחן ולאכול את המאכלים והמעדנים שהוכנו בארמון, ותמורת זאת היה מקפץ ליד התנור ועושה עצמו כמנקר את הפירורים והגרורים; הפסיק לשכב לישון במיטה רגילה והתעקש לרבוץ על הריצפה; לא קרא לא כתב ולא דיבר, וכל מי שפנה אליו זכה לשמוע בתגובה רק "קוקוריקו..."

המלך, שאהב את בנו אהבה רבה והצטער מאוד לראותו במצב כזה, לא חס על כל מאמץ והיה מוכן לשלם כל סכום שיידרש בכדי

אחר ממה שהוא. הוא שכנע את עצמו שמוכרח הוא להישאר "תרנגול" וכל נסיון לשנות זאת נתקל בהתנגדות עזה, בתוספת התחפרות ב"קוקוריקו". ואז, לפעמים, יש לבוא אליו בעורמה, לא לדרוך לו על היבלות, לא לתת לו את ההרגשה שרוצים להשפיע עליו שיפסיק להיות חלילה תרנגול, אלא להחליט ולבצע בפועל עוד ועוד מצווה, עוד ועוד הנהגה של "אדם" (מלשון "אדמה לעליון"), עד שבסופו של דבר כבר לא יהיה איכפת לו להיות באמת "אדם" ולהפסיק עם כל השטויות מבית התרנגולים.

לפעמים קשה לתקוף את הנקודה הכללית והמרכזית ישירות. ה"תרנגול" יצר בתוך עצמו חומת התנגדות עבה וקשוחה ואין הוא מוכן לשנות את כל מהותו ולהיות משהו אחר ממה שהוא. הוא שכנע את עצמו שמוכרח הוא להישאר "תרנגול" וכל נסיון לשנות זאת נתקל בהתנגדות עזה, בתוספת התחפרות ב"קוקוריקו"

ל כאורה, זהו גם אחד הרעיונות הפשוטים, נוסף כמובן לכל העניינים הנשגבים והנפלאים, הטמון במבצעים הקדושים של הרבי מלך המשיח שליט"א.

בתחילה לא באים לאדם עם הכל בבת אחת, עם "איוס" על כל מציאותו ומהותו, בדרישה בלתי מתפשרת שיחזור בתשובה שלימה וישנה את כל מהותו בבת אחת. מבקשים ממנו "בסך הכל" שיניח תפילין פעם ועוד פעם, שהאשה או הילדה תדליק נרות שבת ותביא אור לביתה וכדומה. כך במשך הזמן הוא נפתח יותר ויותר, ואם מעט אור

וה"תרנגול החדש" רשם לעצמו "וי" נוסף. עבר זמן מה, ו"התרנגול החדש" העיז לפנות שוב לחברו בהצעה נוספת: "קוקוריקו, שמע נא ידידי. הרי כבר סיפרתי לך שנדדתי בארצות רבות וראיתי תרנגולים רבים מסוגים שונים ומעדות שונות, ורציתי לומר לך: התרנגולים שבאזור זה הם פרימיטיביים, אינם מתורבתים. הם עדיין אוכלים פירורי לחם וגרגרים קשים ויבשים, ואף פעם אינם שבעים לחלוטין. גם בני האדם היו בתקופות קדומות אוכלים מאכלים קרים ויבשים, עד שלמדו להתקין כראוי את המאכלים, לבשל לאפות ולטגן ולאכול מאכלים משביעים וטעימים. והנה בפריז, למשל, התקדמו גם התרנגולים המקומיים, והחלו גם הם לאכול אוכל בריא טעים ומזין. מדוע אפוא עלינו לסבול ולנהוג כמו התרנגולים המקומיים הנחשלים, הרי יכולים גם אנו להתקדם לעשות את החיים נוחים וקלים יותר ולאכול מאכלים ומעדנים טובים!"

ושוב הקשה ה"תרנגול הישן": "ועדיין נישאר תרנגולים גם אם נאכל מאכלים ומעדנים כבני אדם?"

"בוודאי" – ענה ה"תרנגול החדש" ללא היסוס – "כמו התרנגולים בפריז, קוקוריקו!"

ושוב, האמת ניתנה להאמר כי הפירורים והגרגרים היבשים לא קסמו כלל גם לחיכו ולטעמו של ה"תרנגול הישן", אלא שהוא שמר בעקשנות ובקנאות על היותו תרנגול, ושום קרבן לא היה יקר לו בשביל זה. אבל אם אכן אפשר להישאר תרנגול ולאכול מאכלים ומעדנים, הרי זו איוולת מאין כמותה שלא לעשות כן:

הסכים בן המלך להתחיל לאכול אוכל בריא טעים ומזין, וה"תרנגול החדש" רשם לעצמו "וי" נוסף.

אחרי זמן מה המשיך ה"תרנגול החדש" בפרט נוסף, ואחר כך בעוד פרט, וכך, בעבודה רבה ומאומצת, צעד אחר צעד, תוך זהירות גדולה שלא יבין בן המלך שרוצים לפגוע חלילה בזכותו הלגיטימית להיות תרנגול, הצליח ללמדו בינה ולחנכו שישוב ויהיה בן אדם, בתקוה שבסופו של דבר, כאשר בכל אורחותיו ינהג כבר כבן אדם, כבר לא יהיה איכפת לו להפסיק אכן להיות תרנגול.

כך, היה אומר הרב הקדוש ר' נחמן מהורודנקא מסביר את הנמשל, צריך לפעמים לנהוג גם עם היצר הרע, ובלשונונו, עם הנפש הבהמית. לפעמים קשה לתקוף את הנקודה הכללית והמרכזית ישירות. ה"תרנגול" יצר בתוך עצמו חומת התנגדות עבה וקשוחה ואין הוא מוכן לשנות את כל מהותו ולהיות משהו

לא מוסתרת – "תרנגול, ממש תרנגול!"
"גם אני" – ענה ה"תרנגול החדש" בגאווה מעושה די בולטת – תרנגול, ממש תרנגול, "קוקוריקו!"

"אם כך, אומר ה"תרנגול הישן" לחברו החדש, הבה ונהיה חברים, טובים השניים מן האחד, הידד, קוקוריקו!"
והשניים מקפצים ומדלגים יחדיו ליד התנור, עושים עצמם כמנקרים ומחפשים את הפירורים והגרגרים, כמנהג תרנגולים מכובדים מימים ימימה.

ככל שעבר הזמן גבר האמון בין השניים, עד שהם מצאו עצמם מידי פעם מחליפים ביניהם דעות והרהורים בענייני היום, כאשר כמובן אינם שוכחים אף פעם להוסיף, בתחילה או בסוף או בשניהם גם יחד, את הקוד הנכסף, "קוקוריקו", כדי שלא ישכחו חלילה מי הם ולאילו "אומה נכבדה" הם שייכים, ממלכת התרנגולים.

אחרי תקופת מה, כאשר מטבע הדברים פחתה החשדנות שפיתח סביבו ה"תרנגול הישן", והוא נתן יותר ויותר אמון בידידו החדש, העיז ה"תרנגול החדש" לפנות בהצעה אל חברו: "קוקוריקו, שמע נא ידידי, נדדתי בארצות רבות וראיתי תרנגולים רבים מסוגים שונים ומעדות שונות, ורציתי לומר לך: התרנגולים שבאזור זה הם פרימיטיביים, אינם מתורבתים. הם עדיין ישנים על הריצפה הקרה והקשה וכאשר הם מתעוררים משנתם כואבים כל עצמותיהם. גם בני האדם היו ישנים בתקופות קדומות על הריצפה הקשה והקרה, עד שלמדו לישון במיטות נוחות. והנה בלונדון, למשל, התקדמו גם התרנגולים המקומיים, והחלו גם הם לישון במיטות. מדוע אפוא עלינו לסבול ולנהוג כמו התרנגולים המקומיים הנחשלים, הרי יכולים גם אנו להתקדם לעשות את החיים נוחים וקלים יותר ולישון במיטות נוחות!"

"לתרנגול הישן" היה קשה לקלוט: "ועדיין נישאר תרנגולים גם אם נישן במיטות?"

"בוודאי" – ענה ה"תרנגול החדש" ללא היסוס – "כמו התרנגולים בלונדון, קוקוריקו!"

לאמיתו של דבר ניתנת האמת להאמר כי הריצפה הקרה והקשה לא הייתה נוחה כל כך גם לגבו של ה"תרנגול הישן", אלא שהוא שמר בעקשנות ובקנאות על היותו תרנגול, ושום קרבן לא היה יקר לו בשביל זה. אבל אם אכן אפשר להישאר תרנגול ולישון במיטה נוחה, הרי זו איוולת מאין כמותה שלא לעשות כן.

הסכים בן המלך לישון במיטה נוחה,

אומרים לו גם טעם שאינו אמיתי ("א פאלשן טעם"), שמגרשים אותו בגלל היותו ליובאוויטשער.

כשרואים, אפוא, יהודי שמתעקש שאף אחד לא יפגע בזכותו הלגיטימית להישאר "תרנגול" או "פערד" (לפי בחירתו...), אין להתרגש מכך. אדרבה, כאשר רואים שלמרות התעקשותו זו הוא מקבל על עצמו ונוהג בעוד ועוד פרטים בהנהגה של "אדם", הרי זה סימן שהוא בדרך הנכונה והישרה, וסוף סוף יגיע להיות "אדם" עד שלא יהיה איכפת לו כבר להיות "אויס פערד".

א-אפשר שלא להתרגש ולהתפעל, והדבר ממש מרנין את הלב, כשרואים לפתע ייסוד מאסיבי בפועל ממש של עשרות שיעורים חדשים בענייני משיח וגאולה תוך זמן קצר, וברור שהדבר גורם נחת רוח רב לרבי שליט"א.

גם השם "הדרך הישרה" לקוח מהשיחה המפורסמת (שבת פרשת תזריע ומצורע תנשא), המדגישה כי "ה'דרך ישרה', הקלה והמהירה מכל דרכי התורה להביא התגלות וביאת המשיח בפועל ממש היא – לימוד ענייני מלך המשיח והגאולה בתורה, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא זורנו – שהיא מעין ודוגמא והכנה לתורתו של משיח".

וחידוש גדול ונפלא עוד יותר, שגם אלו שבמשך שנים לא הגיעו לשיעורים בענייני גאולה ומשיח, עולים כעת על הדרך הישרה ולומדים ענייני גאולה ומשיח.

[ואין כל חשיבות למה שיש טוענים שיש בכך כל מיני כוונות וכו' – הרי כמה וכמה פעמים שמענו מהרבי מלך המשיח שליט"א שלא הכוונות הן מה שנוגע אלא העיקר הוא הבפועל ממש. והרי אמרו רבותינו ז"ל: "הלוואי אותי עזבו ותורתני שמרו, שהמאור שבה מחזירו למוטב". וכפי שאומר הרבי שליט"א (שיחת כי מנחם אב תשי"ז) שאפילו מי שיש לו ספקות ב"אנכי ולא יהיה לך" – בעובדה שהרבי יודע הכל ויכול הכל וכו', בכל זאת גם הוא כדאי וחשוב שיעסוק בתורתו של הרבי, שכן "המאור שבה מחזירו למוטב", וכשיחזיק ב"קליאמקע" של הרבי הרי הרבי יסחוב אותו החוצה מתוך הבוץ בו היה שקוע].

רואים במוחש כיצד הרבי מלך המשיח שליט"א מוליך ומביא סוף סוף אליו את כולם, כל אחד באופן ובצורה ובקצב שהוא מתקדם, אבל כולם מגיעים ב"ה סוף סוף.

אם אחרי ג' תמוז היתשנ"ד היה צורך לדבר, והתנהלו "ויכוחים" על העובדה

אי-אפשר שלא להתרגש ולהתפעל, והדבר ממש מרנין את הלב, כשרואים לפתע ייסוד מאסיבי בפועל ממש של עשרות שיעורים חדשים בענייני משיח וגאולה תוך זמן קצר, וברור שהדבר גורם נחת רוח רב לרבי שליט"א

אבל "ניט אַפרייסען יענעם דעם נאָז" (=לא "לקרוע לשני את האף", כלומר לא לפגוע בו), ו"דברי חכמים בנחת נשמעים". וביחד עם זה אין להתפעל, יש לדבר עם "ברייטיקייט" (=הרחבה ותוקף).

והאמת היא שכמה שהוא לא יתחבא יכירו בו שהוא "ליובאוויטשער". אפילו אם יתלבש כמו כולם, כמנהג המדינה, עם כל ההידורים, הגרביים באותו צבע כמו העניבה, עם סיגר בפיו, וידבר אנגלית וכו' – יכירו בו כי הוא "ליובאוויטשער".

כפי שהרבי מהר"ש ענה לאחד המשכילים שהקניטו ("וואָס האָט זיך מיט אים געטשעפעט"), ואמר לו הרבי מהר"ש "אַ שאַרפן וואָרט" (=מילה חריפה). שאל אותו המשכיל: מניין לך. ענה לו הרבי מהר"ש: כאשר מכניסים ילד בבריתו של אברהם אבינו מסירים ממנו את הערלה, וישנם כאלו שמדביקים להם זאת על החוטם ("דעם שטיקל לייגט מען זיי אויפן נאָז"), וממילא, אומר הרבי מהר"ש הכרתי זאת על החוטם שלך.

וב"מדה טובה" הרי זה בוודאי כך, שככל שיתחבא, יהיה תמיד ניכר עליו שהוא "ליובאוויטשער", וממילא מוטב יותר שיאמר זאת מיד בתחילה.

וזה שמגרשים אותו אין זה משום שהוא ליובאוויטשער. שהרי הגמרא אומרת כי "כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים", ואם כן הרי אי אפשר לומר שמה שמגרשים אותו זהו בגלל היותו ליובאוויטשער. אלא מגרשים אותו משום שהחיצוניות שלו אינה מתאימה עם הפנימיות שהשקיעו בו. ומכיוון שהחיצוניות שבו אינה מתאימה עם הפנימיות שבו, לכן

דוחה הרבה חושך, הרבה אור על אחת כמה וכמה, ובסופו של דבר הוא יכיר וירגיש שזה לא נורא כל כך ויתחיל להיות "אדם" עם כל רמ"ח האברים (מצוות עשה) ושס"ה גידים (מצוות לא תעשה) לכל פרטיהן ודקדוקיהן, וכבר לא יהיה איכפת לו להפסיק להיות "תרנגול".

וכפי שאומר הרבי שליט"א בשיחת שבת פרשת נצבים תשי"י (שיחות קודשי הוצאה חדשה עמוד 169-170, להלן בתרגום מאידיש. תורת מנחם' כרך א' עמוד 214-215):

כשהדפיסו את ה"תורת שמואל" היו כאלה שבאו בטענות על כך שמדפיסים באותיות כתב (עגולות) ולא באותיות מרובעות, שהרי באמריקה התרגלו לקרוא רק באותיות מרובעות. כיוון שהטענות הגיעו אלי – בהיותי המביא לדפוס – נכנסתי לכ"ק מו"ח אדמו"ר וסיפרתי שישנם הטוענים על כך שמלבד הגיעה על תוכן העניינים יצטרכו להתייגע על קריאת הכתב. והשיב כ"ק מו"ח אדמו"ר: מספיק כבר לסחוב את ה"קארעטע" אל הסוסים. הגיע הזמן לסחוב את הסוסים אל ה"קארעטע"!

"קארעטע" נקראת השוקת ששם מונח ה"האָבער" (=שבולת שועל) עבור מאכלו של הסוס, והרי כולם יודעים מהו "פערד" (סוס). ולכן, כאשר סוחבים את הסוס אל השוקת, הרי זה בניגוד לרצונו של הסוס, שחושב שרוצים לעשותו "אויס פערד" (=שיפסיק להיות סוס), או על כל פנים לעשותו קצת פחות "פערד" מכפי שהיה לפני זה, וצועק הוא שרצונו להישאר "פערד", עם כל ה"שלימות" של "פערד". ולכן העצה היא לסחוב את השוקת אל הסוס, שאז בשעת מעשה אינו מרגיש שהכוונה היא לעשותו "אויס פערד". ואחר כך כבר לא יהיה איכפת לו להיות "אויס פערד"...

ואף על פי כן, הגיע כבר הזמן – כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר – שלא להתפעל מהסוס, אלא לסחוב אותו אל ה"שוקת" ולעשותו "אויס פערד".

וכפי שמאריך שם בתחילת השיחה: פעם, כשהלכו לבתי הכנסת, כאשר שאלו מניין אתם, היו אומרים מדוקשין וכדומה, שכן חששו שאם יאמרו שיש להם איזה קשר עם ליובאוויטש יגרשו אותם.

אבל היום זהו זמן שאין להתפעל וצריך לומר במפורש: היה לנו ויש לנו רבי גדול, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובשליחותו באתי.

והגם שאין להתפעל, ובפרט כפי המבואר בחסידות המשל מחכם גדול, שאלו שאינם חכמים אינם נחשבים אצלו בתור אדם כלל –

שחייבים לנסוע בפשטות אל הרבי ל-770 (עובדה: בתשרי תשנ"ה היו רק מעטים מאד שנסעו); אם קודם היו שניסו למצוא "תחליפים" מסוגים שונים ומשונים, כמו "חב"ד מתחילה בליובאוויטש", ואורגנו נסיעות לשם בהשקעה עצומה; אחרים ניסו להסביר ש"הרבי נמצא עם השלוחים" (עובדה אמיתית ונכונה כשלעצמה, אבל שוב, בשום אופן לא כתחליף!) – הרי עכשיו ב"ה כולם נוסעים בפשטות אל הרבי ל-770 וכבר לא שומעים בכלל את השאלה "איך לקרוא לזה", ו"איך אפשר לומר בפשטות "לנסוע לרבי" במצב כזה...".

[וברור ופשוט שאין הכוונה כאן ח"ו לפגוע בגודל העניין של ציוני רבותינו נשיאינו בליובאוויטש וכו', ובפרט שידועה השליחות המיוחדת של הרה"חיים ר' דוד נחשון ור' אבי טאוב באייר תנש"א להקריא שם את פסק הדין של כל בתי דיני רבני חב"ד בעולם אודות עובדת היותו של הרבי שליט"א מלך המשיח, שליחות שהיה לה ליווי צמוד בהוראות ובניסים גלויים מהרבי שליט"א וכו' וכו' (והסיפור חזר וסופר לאחרונה במוסף 'העבודה היחידה' שצורף ל'בית משיח' גיליון י"א ניסן), אלא שאין זה בא ח"ו "במקום" הנסיעה לרבי כפשוטה. וכפי שכתב

אז הרבי שליט"א למישהו שכתב לרבי על רצונו לנסוע להתפלל שם והפליג בגודל העניין – "כמה פעמים היה בחודש האחרון על הציון כאן?!"]

וגם אם לעת-עתה עוד לא כולם הגיעו להכרה ברורה על מציאותו הברורה והפשוטה של המלך המשיח, להכרה בעובדה שהוא חי וקיים כפשוטו ממש ושיש צורך להכריז "יחי אדוננו" מעל כל בימה אפשרית – הרי שיש לברך על כל התקדמות נוספת, ובוודאי שהמלך המשיח לא יוותר על אף אחד והוא יביא את כולם אליו סוף סוף בכל הפרטים.

כ מובן שאין צריך לומר שאין להסתפק בזה, ואין זה יכול לשמש שום תחליף ללימוד ה'ידבר מלכותי' כולו, מתחילתו ועד סופו, בכל שבוע ושבוע, השיחה האחרונה לעת עתה ששמענו מהרבי שליט"א באותו שבוע, ללמוד זאת היטב, ולחזור ולשנן ולהתעמק ולדקדק ולחיות עם זה, עם השיחות המיוחדות שהרבי שליט"א העניק לנו כ"צידה לדרך" לזמן המיוחד בו אנו נמצאים, כדי למלא את ההוראה "לחיות עם משיח", וכדי לדעת מה הרבי שליט"א רוצה מאתנו עתה ולבצע זאת בפועל ממש, להכרזת ופרסום בשורת הגאולה ב"שטורעם" הכי

גדול. אך כאמור זוהי התקדמות בכיוון הנכון, בדרך הישרה, ובוודאי יגיעו כל ההולכים בה, להיות "ישר יחזה פנימו" עם הרבי מלך המשיח שליט"א בכל הפרטים.

וכשעושים זאת, משתדלים ומחפשים שהכל יהיה מלא חדור וספוג לגמרי ב"הדבר היחיד שנוותר בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש". כולל ובמיוחד בעניין שהזמן גרמא, תהלוכות ל"ג בעומר. וכפי שהוחלט בכינוס כ"ח ניסן בכפר חב"ד שבכל כינוס והתוועדות ידברו ויעוררו בהדגשה בענייני משיח וגאולה, וידגישו את הצורך וההכרח לזעוק ולבקש באמת "עד מתי", "יחי המלך" וכיוצא בזה. ובפרט בתהלוכות וכינוסי הילדים בל"ג בעומר, כולל הדגשה על כך בשלטים, בעלוניים, בספרונים וכו'.

ובוודאי שהמלך המשיח אינו מוותר על אף אחד והוא מביא ויביא את כולם אליו סוף סוף בכל הפרטים. ונזכה כולנו כאחד, כאיש אחד בלב אחד, לראות את מלכנו משיחנו שליט"א עומד וגואל את כולנו בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!